

דב (ברל'ה) ספרן

16.4.1926 - 19.11.2011

ברל'ה נולד בשנת 1926 באחת הקולוניות היהודיות בארגנטינה. בגיל צעיר מאוד עבר עם משפחתו לעיר סאן-רפאל שבמנדוסה, שם הצטרף לתנועת השומר הצעיר.

ברל'ה למד בבית ספר מקצועי את מקצוע החרטות, בו התמחה במשך כל חייו. מסגריית הקיבוץ הייתה עבורו מקום ליצירתיות ותמיכה עצומה במימוש הרעיון הקיבוצי כולו.

בשנת 1950 עלה ברל'ה ארצה עם משפחתו ועם קבוצה קטנה של חברי השומר הצעיר והצטרף להכשרה בקיבוץ המעפיל. יחד עם שאר חברי התנועה שהיו בהמעפיל, הגיע ברל'ה לקיבוץ גזית, בית שברל'ה היה מעורב בכל מה שקורה בו באופן רגשי ועמוק.

כאן הכיר את קלרה ויחד הקימו משפחה. ארבעה ילדים היו לברל'ה ולקלרה: ראובן, אורלי, דקלה ואילן. 7 נכדים זכה לראות בחייו.

השנה האחרונה לחייו היתה שנה של התמודדות קשה בסופה נפטר ברל'ה והוא בן 85 במותו.

יהי זכרו ברוך

אבא יקר שלי,

נתת לנו כמעט שנה להתכונן ליום הזה... הרצתי אין סוף הספדים ובכולם חוזרת אותה תכונה המאפיינת אותך בצורה הכי טובה: אתה בן אדם במובן הכי טהור שאפשר. ברחוב קוראים לך "איש טוב" ובאמת היית כזה. אל חיי נכנסת כשהייתי בן שנה, שנה וחצי, אימצת אותי ואת אמא שהייתה בהריון מתקדם עם אורלי ומאז אנחנו יחד. קיבלת אותי כיוצא חלציך ולך קראתי "אבא". מעולם לא הרגשתי זר או לא שייך. בשלב מאוחר בחיי, כשהחלטתי למצוא את הביולוגי, עמדת מהצד ונתת לי את המרחב לו הייתי זקוק. לא נעלבת והבנת את הצורך שלי, בדיעבד זה רק קירב וחיזק את היחסים בינינו אבא.

אהבת את הקיבוץ בכל נפשך. הקיבוץ היה אתה, אהבת את היצירה שנתנה לך את עבודתך. היית שם דבר, האורים והתומים בתחום הנפחות והמטלורגיה, מכל האזור היו מגיעים חקלאים הזקוקים לתיקון מיוחד, בעיקר ריתוכי פלדות. יצא לי לעבוד איתך כנער, כל כך רצייתי להיות כמוך ולתת תפריים שהשלקה יורדת מעצמה, אבל אתה התחלת מ-א' ולא ויתרת על אף שלב מהשלבים, פרוטקציה לא עזרה פה. כאשר מיצית את שלב המסגרות, ועם הקמת פלזית, התחלת התמחות חדשה: עיבוד שבבי חריטה. התפתחת והפכת לחרט יוצא מן הכלל, היית בונה לעצמך את הסכינים כדי לייצר צורות מורכבות.

היית סבא נפלא, סבלנו, מלמד ומשקיע. תמיד היה לך אנרגיה ונושאים לדבר עליהם, אם זה כדורגל או היסטוריה או פוליטיקה... כמה שהנכדים אהבו לשמוע את הסיפורים שלך על ילדותך בארגנטינה, על מעשי הקונדס שלך – כן, היית שובב גדול. היה לך זיכרון מדהים וגם בערוב ימיך נשארת צלול וחד כתער. כל כך אהבו אותך הנכדים, הם קראו לך "סבא התותח".

ידענו לא מעט משברים, חלקם גדולים וכואבים, ואתה נשארת אופטימי, חיובי ואוהב אדם כי זה בטבע שלך. איש קטן-גדול אתה אבא.

המחלה שלך והדעיכה האיטית הייתה כואבת וקשה, אבל מצד שני אפשרה סגירת מעגלים, היפרדות ופיוס.

כל כך הרבה אהבה וחום העניקה לך אמא בשנה זו, היא נתנה את כל כולה לך. היה כיף לראות אתכם ככה, איזו זוגיות.

גם לך ולי היה זמן איכות לומר דברי נועם ואהבה, שלא התאפשרו קודם... היה לי את הכבוד ללוות אותך במסע זה, אתה יודע שאהבתי אותך מאוד.

אל תדאג אבא, אנחנו פה נמשיך את החיים כי ככה היית רוצה, שלא נפסיק לשמוח, לחייך ולאהוב וכמובן שנדאג לפולניה שלך כפי שביקשת.

נוח לך בשקט כי מגיע לך, איש טוב.

10.0

